

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2518/2515

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดปากพนังโจทก์ นางเพิ่ม บัวแก้วจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 360, ป.อ. มาตรา 385, ป.อ. มาตรา 386, ป.วิ.อ. มาตรา 222, ป.วิ.อ. มาตรา 218

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงแล้วว่า ทางพิพาทเป็นทางเดินซึ่งเจ้าของที่ดินอุทิศให้ทำถนนสาธารณะเป็นทางสาธารณะ ฎีกามีใจความว่า ทางพิพาทเป็นการจำยอมซึ่งคนในละแวกนั้นใช้เดินโดยเจ้าของที่ดินไม่ห้ามปรามเป็นทำนองว่าเจ้าของที่ดินไม่ได้อุทิศให้ไม่ใช่ทางสาธารณะนั้น เป็นการโต้เถียงในปัญหาข้อเท็จจริง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยชุดทำลายทางสาธารณะ อันเป็นทรัพย์สินที่ใช้เพื่อสาธารณประโยชน์เป็นการทำให้เสียหาย ทำลาย และจำเลยปกไม่ไว้ในทางสาธารณะ เป็นการกีดขวางทางสาธารณะจนเป็นอุปสรรคต่อความสะดวกในการจราจรโดยมิได้รับอนุญาต ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360, 385, 386 จำเลยให้การว่า ได้ชุดทำลายและปกไม่จริง แต่กระทำลงในที่มีเจ้าของ เจ้าของสั่งให้ทำ ไม่ใช่ที่สาธารณะศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ทางพิพาทเดิมเป็นทางเดิมระหว่างที่ดินนางฉาบ กับนายทวีป นายแปรง ต่อมา 6 ปีมาแล้ว นางฉายนายทวีปนายแปรงได้อุทิศที่ดินมอบให้ทำถนนสาธารณะ ขยายเข้ามาในเขตที่ดินของตน เป็นทางกว้างประมาณ 2 วา ยาวเท่าเดิม ราษฎร 10 กว่าครอบครัวใช้เดินในทางนี้ ทางพิพาทจึงเป็นทางสาธารณะ จำเลยชุดทำลายและปกไม่ลงไปที่รู้ว่าเป็นทางสาธารณะ พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360, 385, 386 ให้ลงโทษตามมาตรา 360 ซึ่งเป็นบทที่หนักที่สุด จำคุก 1 ปี ปรับ 3,000 บาท ลดโทษให้หนึ่งในสามตามมาตรา 78 คงเหลือจำคุก 8 เดือน ปรับ 2,000 บาท โทษจำคุกรอไว้มีกำหนด 2 ปีจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์คงฟังว่า ทางพิพาทเป็นทางสาธารณะ แต่เห็นว่าควรลงโทษน้อยลงพิพากษาแก้ไขจำคุก 3 เดือน และปรับ 1,500 บาท ลดโทษหนึ่งในสาม คงจำคุก 2 เดือน และปรับ 1,000 บาท นอกจากนี้ก็แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยฎีกาว่า ทางพิพาทเป็นทางสาธารณะ ไม่ใช่ทางสาธารณะ ศาลฎีกาตรวจสำนวนแล้วเห็นว่า ถ้าคดีมีปัญหาแต่เฉพาะข้อกฎหมายในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายนั้น ศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 222 คดีนี้ศาลอุทธรณ์ได้ฟังข้อเท็จจริงแล้วว่า ทางพิพาทเป็นทางเดินซึ่งเจ้าของที่ดินอุทิศให้ทำถนนสาธารณะ เป็นทางสาธารณะ ที่จำเลยฎีกามีใจความว่าทางพิพาทเป็นทางสาธารณะ จำยอมซึ่งคนในละแวกนั้นใช้เดินโดยเจ้าของที่ดินไม่ห้ามปราม เป็นทำนองว่าเจ้าของที่ดินไม่ได้อุทิศให้ไม่ใช่ทางสาธารณะนั้น เป็นการโต้เถียงในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยพิพากษายกฎีกาจำเลย

องค์คณะ

กฤษฎณ์ โสภิตกุล · อุดม เพชรคุปต์ · พิชัย ราชตะนันท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2518/2515>